

POUTNÍK

ROČNÍK II
ČERVEN 1998

VEČER ŽIVOTA A SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Chceme-li dosáhnout účast na Božím životě, nabízí nám Ježíš Kristus podíl na zásluze své vykupitelské smrti. A jako prostředek, jak získat posvěcující milost, určuje svátosti. Skrze svátosti nám Ježíš Kristus dává podíl na svém životě.

Jednou ze sedmi svátostí je pomazání nemocných. V listě sv. Jakuba (Jak 5, 14-15) čteme: „Je-li kdo z vás nemocen, ať povolá kněze církve a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného. Pán mu ulehčí a je-li ve hříších, budou mu odpuštěny.“

A v konstituci o posvátné liturgii (čl.73) čteme: „Pomazání nemocných není jen svátostí pro ty, kdo umírají. Jakmile se tedy někdo z věřících octne v nebezpečí smrti pro nemoc nebo stáří, nastala pro něj určitě vhodná doba, aby přijal tuto svátost.“

V pondělí Svatého týdne letošního roku byla mše sv. věnována starým a nemocným věřícím. Náš duchovní otec Pavel nám udělil svátost pomazání nemocných. Celá tato krásná liturgie byla prodchnuta duchem lásky Boha k člověku. Otevřeným srdcem a duší jsem vnímala všechna slova a přijímala dary Ducha sv., kterými církev pamatuje na člověka a provází ho ve dnech, kdy se den nachyluje a nastává večer. Uvědomovala jsem si, že Bůh mi pomáhá v tíživých situacích života, nemoci, ocitám-li se v nejistotě, nebezpečí. V nemoci přichází úzkost, samota, opuštěnost. Ani útěcha a láska nejbližších není schopna v této osamocenosti pomoci. Obstát v těchto krajních chvílích může člověk pouze s Boží milostí. Proto je darem starost církve, že svátostí pomazání nemocných přichází na pomoc.

Proto: „Díky Bože, za Tvou lásku.“

Děkuji Ti Bože, že jsi se mnou, když se den nachýlil a nastává večer života. Děkuji Ti, že mě nenecháváš samotnou s mými úzkostmi a bolestí. Že o mně víš a přicházíš mi na pomoc.

Děkuji Ti, Pane Ježíši, za tvou matku Pannu Marii, je i mojí matkou, která se nás ujímá v našich potřebách. Ve chvílích večera, když se už připozdívá a hledím na svůj život, prosím Tě Bože o milosrdenství a o Tvoji lásku. Kéž mi dávají důvěru Tvá slova „Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne!“

Děkuji Ti Bože, že jsem Tvým dítětem a za to, že žiji ve tvé církvi.

Děkuji Ti za kněze, kterým jsi svěřil moc, aby nás vedli a svátostmi posilovali.

Pane Bože, dej mi trpělivost ve snášení bolestí, které provázejí stáří, abych je dokázala proměnit v oběť a více myslela s láskou na Tebe a své bližní a abych se ničeho nebála, vždyť Ty jsi se mnou.

(Marta Faltusová)

BLIKAJÍCÍ SVĚTLO

Procházím ztemnělým parkem. Světla pouličních lamp se rozsvěčují, aby ukázaly lidem cestu k jejich domovům nebo k přátelům. Jdu sám a přece vím, že nejsem osamocen. Jsi se mnou Ty, Pane. Náhle jedno ze světél, ke kterému přicházím, pohaslo. U výbojky byl zřejmě přerušen kontakt se zdrojem elektrické energie. Připomíná mi to, Pane, lidské jednání a vztah k Tobě. Naše sobectví, pýcha a neláska přerušily kontakt s Tebou. Člověk se ocitá bez zdroje Tvé milosti a lásky. Je v zajetí temnoty hříchů a vin, tápá a mnohdy se oddaluje od domova, ke kterému ve světle spěl. A náhle se světlo rozsvítilo, díky obnovenému kontaktu. Světla přibývá, až plane jasným světlem, které pohlcuje temnotu a ozařuje cestu. To člověk opět našel Tebe, když smysl své hříchy a viny. Rozzářil se v něm plamen víry a důvěry v Tebe, byl opět napojen na Zdroj lásky a uchvácen Tebou, aby svítil světu a ukazoval tak Tebe, Pane, žijícího v nás. Kéž bychom vydávali stále jasné světlo, neblíkali svou rozkolísaností mezi dobrem a zlem a nešířili kolem sebe tmu malé víry. Dávej nám k tomu sílu, o to Tě prosíme.

(js)

KALENDÁŘ

Čermenské folklórní slavnosti	
Pá 3.7. - 20.00 h.	Posezení u sauny
So 4.7.	Hlavní program :
- 17.00 h.	Vystoupení dětských souborů (Jitřenka - D. Čermná, Lipta - Vsetín, Šáteček - Nymburk, Slovinský dětský soubor)
- 19.00 h.	Galaprogram (Metlica - Slovinsko, řecký soubor, Písečan - Písek, Jaro - Ústí nad Orlicí)
- 21.00 h.	Veselice, doplnění hlavního programu „dudák“. Hlavním programem budou provázet manželé Rejžkovi. Pořadatelé : Sdružení JIŘENKA ve spolupráci s Obecním úřadem v Dolní Čermné
Ne 5.7.	
- 8.00 h.	Nedělní mše svatá ve farním kostele v Dolní Čermné
- 9.00 h.	Pěvecký program - 4 dětské soubory vystoupí ve farním kostele sv. Jiří v Dolní Čermné
- 10.00 h.	Řecký a písecký soubor na náměstí v Letohradě

Ne 5.7. – 10.00 hod.	Primiční mše svatá ve farním kostele sv. Jakuba v České Třebové
Ne 5.7.	Tradiční pouť v Sobkovicích
Ne 26.7. – 8.30 hod.	Poutní slavnost ve farním kostele Bystřeci

K ZAMYŠLENÍ

MRTVÝ MUŽ PŘICHÁZÍ

Příchod svobody do naší země po roce 1989 s sebou přinesl mnoho pozitivního, ale zcela pochopitelně také určité jevy negativní. Jedním z nich je i nárůst kriminality spojený v mnoha případech se stupňující se agresivitou trestných činů. O tom, co je příčinou tohoto jevu u nás, bylo na mnoha místech a různých úrovních diskutováno mnohokrát a v širokém rozsahu. Důležité je, jakým způsobem a s jakou účinností se společnost dokáže porušování zákonů a nezbytných pravidel nutných pro zdravý život společnosti, bránit. Princip, na němž se projevuje reakce státu na přestoupení zákonů je jasný. Týká se práce institucí působících v oblasti šetření, rozhodnutí o vině či nevině a případného udělení trestu. Ten má různé formy a závisí na rozsahu porušení pravidel (zákonů) a nebezpečnosti určitého činu pro společnost. Skupina trestů zahrnovala také ten označovaný jako absolutní, trest smrti, kterýžto pojem znala ještě v době nedávno minulé justice Československé republiky.

Zrušení tohoto trestu přivítala velká část našich spoluobčanů a především my, znalí Božího přikázání „NEZABIJEŠ!“, s porozuměním. Přesto byl tento krok našich zákonodárců provázen vášnivými diskusemi o účinnosti ochrany společnosti před agresivitou a krutostmi, ke kterým bohužel občas dochází. Postoj křesťana k problematice absolutního trestu by asi měl být ve světle Ježíšova učení, Nového Zákona jasný a nezpochybnitelný. Myslím si však, že nejsem jediný, kdo někdy zapochybuje o správnosti křesťanského pohledu na otázky viny, odpuštění a trestu. V mnoha případech ovlivňují naše úvahy určité vnější vlivy, která nás mohou posunout v pohledu na určité situace a potvrdit, nebo vyvrátit dosavadní stanoviska.

V mém případě se jednalo o filmový příběh „Mrtvý muž přichází“, který mi svojí opravdovostí pomohl v posílení novozákonního pohledu na otázku trestu za nějaký odsouzeníhodný lidský čin.

Americký film natočený režisérem Timem Robbinsem v roce 1995 rozhodně neklouže po povrchu a nesnaží se ani soudit. Zrodu tohoto snímku inspirovaného skutečnou událostí napomohla hlavní hrdinka, řádová sestra Prijeanová. Té se v příběhu dostává náhodně do rukou dopis muže odsouzeného k trestu smrti. Prijeanová se sama pro sebe pokouší odhalit nevinu, nebo vinu vraha Ponceleta a přinutit ho k projevení lítosti a zároveň se snaží o znovuošetření procesu a zmírnění trestu. Snaží se z odsouzeného odstranit krunýř „dršňáka, oběti společenského systému“ a vraha a nalézt lidskou bytost, zrozenou k Boží podobě. Její téměř nadlidské úsilí nabývá smyslu. V posledních okamžicích před popravou Poncelet svého činu lituje, přiznává se k vraždě dvou mladých lidí a jejich rodiče prosí o odpuštění. Toho nejsou schopni všichni.

Film je jedním z pohledu na trest smrti a nutí diváka k hlubšímu zamyšlení nejen o tomto problému ale i mnoha jiných s ním souvisejících.

(RM)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

MEDŽUGORJE - TROCHU JINAK

Již jednou jste v Poutníku četli o tomto tolik známém a tolik navštěvovaném poutním místě.

Pokusím se popsat toto místo z trochu jiného pohledu.

Medžugorje - v současné době známé místo snad po celém světě. Jedni je popírají, druzí je až příliš zdůrazňují, ale troufám si tvrdit, že je to místo mimořádné. Jedni tam možná jedou pro senzaci, jiní pro zázraky, další, aby načerpali něco z oné „mimořádnosti“ pro svůj všední život. Mezi ty se počítám i já.

Navštívila jsem Medžugorje v září loňského roku se svými dvěma sestrami. I když naše cesta byla od samého začátku provázena značnými nesnázemi, přece jen vše dobře dopadlo a šťastně jsem dorazily k vytouženému cíli. Jako bychom ještě cestou měly odložit všechny zbytečnosti v duši, které bychom jinak vláčely s sebou.

Medžugorje byla celkem malá vesnice, obklopená vinicemi, uprostřed horského údolí. Dnes se už značně rozrostla novými domy pro ubytování poutníků. Středem celého dění je hotel uprostřed vesnice, jak ho známe z různých obrázků a pohlednic. Pak Podbrdo - místo zjevení, kde se před 16 lety poprvé zjevila Panna Maria šesti dětem. Je to kamenitý svah, asi třičtvrté hodiny chůze od Medžugorje.

A Křiževac - vysoký, kamenitý kopec nad údolím. Na jeho vrcholu je vztyčen několik metrů vysoký kříž. Cesta na vrchol trvá přes dvě hodiny po velmi strmé kamenité stezce a je lemována zastaveními křížové cesty. Jak symbolické! Na vrcholu jsou často slouženy mše svaté za účasti několika set, někdy i několika tisíc poutníků. Při výstupu je velmi dojemné, jak si všichni navzájem pomáhají, bez ohledu na to, jakou řečí kdo mluví.

Když se člověk rozkouká, vklouzne do dění v celém prostoru a nasává to vyjíměčno snad celým tělem. Mohu se klidně připojit k tvrzení mladých (v některém z minulých čísel Poutníka), že je tam snad „díra do nebe“. Každý si může vybrat z bohatého duchovního programu a prožít ty vzácné dny v blízkosti Boží a v blízkosti Gospy, jak Pannu Marii nazývají Chorvaté.

Tvrdí se, že Medžugorje je zpovědnice světa. A skutečně se zpovídá všude, kde je jen trochu klidný kout. Zpovídá se v parku na lavičce, na schodech u kapličky, u kostelní zdi, nemluví o dlouhé řadě zpovědnic, u kterých se vyměňují tabulky, ve které řeči se právě zpovídá. Vždyť se tam potkáte z lidmi snad z celého světa, s lidmi všech barev pleti. Takže tam člověk pocítí a vidí, jak je naše církev celosvětová.

Z bohatého duchovního programu na mne velice zapůsobily noční adorace před Nejsvětější Svátostí venku, na velkém prostranství za kostelem. Scházelo se vždy značné množství lidí, snad 2 - 2,5 tisíce, snad i více, bylo nádherné, jak se takový dav dokázal ztišit a v tichosti adorat.

Krásné byly promluvy českých kněží, kteří nám sloužili mše sv., tak i promluvy kněží chorvatských, které jsme měli v překladu. Dostalo se mi tam mnoho odpovědí na množství nevyslovených otázek a načerpala jsem mnoho sil do dalšího života.

Na závěr dodám jen prosté „**Díky Maria**“. Zakončím několika slovy chorvatské modlitby:

„Majka moja, Kralica miera - moli, moli za nas.“ - česky : „Matko naše, Královno míru - oroduj za nás“.

(Růžena Macháčková)

HAPPY EASTER – VESELÉ VELIKONOCE „PO ANGLICKU“ – 2. ČÁST

Zelený čtvrtek - Památka poslední večeře Páně „Holy Thursday - Mass of the Lord's Supper“.

V úvodu bohoslužby byly posvěceny 3 oleje, pro svátost křtu, biřmování a svátost pomazání nemocných. Každý olej byl přinesen skupinkou lidí, která žádala o posvěcení.

Po prvním a druhém čtení bylo čteno evangelium, ale bylo rozděleno na dvě části. Po prvním úryvku kněz odložil slavnostní roucho a umýval 12-ti lidem nohy, tak jako Kristus 12-ti apoštolům (na rozdíl od královny jim je skutečně umyl). Následovalo dokončení evangelia a promluva, ke které si vzal kněz „na pomoc“ obraz s motivem poslední večeře Páně. Jinak byl průběh bohoslužby v podstatě stejný. Samozřejmě i tady následoval průvod do Getsemanské zahrady a adorace u výstavu Nejsvětější svátosti.

Velký pátek - Památka ukřižování Páně „Good Friday - Celebration of the Lord's Passion“.

Bohoslužba probíhala zhruba stejně, pouze mi chyběly zpívané pašije, ale to je spíš moje rozmazlenost z Čermné. Po deseti prosbách následoval průvod a uctívání Svatého kříže. Ani neumím popsat ten pocit, když jsem právě při uctívání Svatého kříže zpívala tu samou píseň jako v Čechách „Lide co jsem činil Tobě.....“. Pouze byla trochu jiná melodie a slova v angličtině, ale to nebylo podstatné, obsah byl stejný a já jsem si připadala jako v Čermné na kůru s ostatními zpěváky.

Bílá sobota - Oslava zmrtvýchvstání Krista „Holy Saturday - Vigil of the Lord's Resurrection“.

I zde proběhlo na začátku bohoslužby svěcení ohně a paškálu, následoval průvod a vnesení Světla Kristova do chrámu. U nás se rozsvítí všechna světla, rozezní zvony a varhany a zazpívá Gloria. Zde bylo Světlo Kristovo vneseno do chrámu, ale stále se vše odehrávalo při světle svíček -

chvalozpěv, 4 čtení. Pak se teprve rozezněly varhany, rozsvítila všechna světla, zazpívalo se slavnostně aleluja a kněz přečetl evangelium se slavnostní zvěstí o zmrtvýchvstání Krista. Když se na to zpětně podívám, přijde mi to trochu logičtější, ale to je spíše asi otázka názoru.

Tak takhle jsem prožila velikonoce po anglicku. Ptáte se: „A co Boží hod velikonoční?“ To už je trošku jiná kapitola. Ten jsem strávila se Zitkou Macanovou a její kamarádkou v Londýně. Vyrazily jsme totiž na českou mši svatou. Bylo úžasné prožít ji s někým z čermenské farnosti. Byla jsem zase na chvíli doma. On celý den byl perfektní. Všechny tři jsme se společně „toulaly“ po Londýně.

Dokonce i slavnostní oběd jsme absolvovaly. V Hyde Parku na lavičce jsme vybalily sandwiche, které jsme doma nafasovaly a jako desert následovaly výborné anglické biskvity. Pak už nám scházelo jen trochu kulturního zážitku, tak jsme vyrazily do Covert Garden. Tam se totiž lidičky předvádějí

co umí a občas to stojí za to. Přes nejrůznější komiky jsme dorazily k místu, kde nám, pravděpodobně konzervatoristi, předvedli, jak se dá hrát velice slušně na hudební nástroj a přitom patřičně blbnout. Bylo to úžasný. No on podle toho utíkal čas. Ani jsme se nenadály a byl večer a naše cesty se musely zase na nějaký čas rozdělit.

Jak asi mnozí víte, nejsem v Anglii jen tak z dlouhé chvíle, ale rozhodla jsem se tu strávit dva roky jako au-pair, abych se naučila anglický jazyk. Několik lidí mne od toho zrazovalo, že je to nebezpečné, že spoustu dívek má s tímto způsobem pobytu v zahraničí špatné zkušenosti. Mně nezbývalo než souhlasit. Ale co v dnešním světě není nebezpečné? Pokud však děláme a jdeme tam, kde nás chce Pán, proč se bát? Pevně věřit a odevzdat se do Jeho rukou, to je ta nejlepší cesta. A mně se to potvrzuje každý den. Daleko od svých blízkých, od svých přátel, v cizí zemi, s jinými návyky a způsoby života, ale s Kristem!!! A právě to mi umožnilo skutečně prožít velikonoční svátky i zde.

Každý den prožít s Kristem a v Kristu vám všem přeje a na celou farnost vzpomíná

Marta Macháčková

ZE ŽIVOTA

POVOLENÍ OD BISKUPA

Vzpomínám na takovou malou příhodu, pro mě úsměvnou.

Několikrát jsem pomáhala šít bohoslužebná roucha v klášteře v Českých Budějovicích u sester, které se nazývají Kongregace sester Nejsvětější svátosti. Tyto sestry však můžete potkat i v Lanškrouně se svými svěřenkami. Sestry pracují v Ústavu sociální péče v Anenské Studánce. Není jich tam mnoho, ale obětavě pracují do vysokého věku u mentálně a tělesně postižených děvčat a žen. Práce v ústavu není lehká a vyžaduje zcela plný výkon po celých 24 hodin. Pro tuto obětavost mám moc ráda tyto sestry.

Jděte se někdy, vy, kdo máte auto, podívat do tohoto ústavu. Je posazen do krásné přírody na úpatí Třebovských stěn, lemován lesy, kousek za Damníkovem. V ústavu je i kostelík, kde jsou slouženy každý den mše sv. Tiché prostředí, ale daleko od světa. Těžko se tam dostanete autobusem nebo vlakem. Na svátek sv. Anny se tam slaví pouť a každý tam má přístup. Jsou tam mše sv., hraje hudba, chovanky tancují a radují se. Ony se umí radovat naprosto bezprostředně. Nebojte se pohledu na ně! Jsou to také lidé, ženy, děvčata, se svými radostmi i se smutky. Jen jsou jaksí v něčem jiné. Mají svůj svět, který my těžko pochopíme. Také tam při pouti prodávají své ruční práce, které tyto „děti“, jak jim sestry říkají, vyrobí. A jsou to povětšinou hezké věci.

Pozvala jsem Vás na pouť ke sv. Anně do ústavu a teď se vrátím k tomu, čím jsem začala. V klášteře jsem jednou byla přes svátek, tuším, že to bylo na sv. Petra a Pavla, který se u nás nijak zvlášť neslaví. Sestry však slaví svátek a v ten den nepracují. Sestry mi oznámily, že druhý den se nebude pracovat. Zeptala jsem se, zda to platí i pro mě, že bych mohla šít, když nejsem členkou řádu. Sestřičky, aby se nějak neprovinily, honem telefonem zavolali přímo panu biskupovi, zda mohu šít, že šiju z lásky. Pan biskup Liška odpověděl: „Jen ať klidně šije z lásky dál i ve sváteční den.“

Tak takhle může obyčejná švadlena dostat povolení k šití od samotného biskupa! Jsem přesvědčená, že takového povolení mnoho švadlen u nás nemá.

(O. Vávrová)

Z VÝSLEDKŮ ANKETY

V květnovém čísle jsme uvedli statistické výsledky prvních čtyř otázek z ankety Poutníka a několik ukázek z Vašich komentářů a připomínek. Pustíme se tedy do dalších otázek, abychom si tak postupně přiblížili výsledky celé ankety.

Otázka č. 5 - Články o cestách, poutích, o akcích, které již proběhly:

- si občas přečte 25% účastníků ankety a nepovažují tato témata za nevhodná
- 73,5% účastníků čte tato témata se zájmem
- 12% účastníků upřednostňuje oblíbeného autora
- ostatním na autoru nezáleží
- zrušit tuto rubriku a nahradit jinými tématy požaduje něco málo přes 1% účastníků

V připomínkách k této otázce je zejména důraz na poutavost a kvalitu článků. Někteří čtenáři hodnotí tato témata za nejlepší a někteří by je raději nahradili něčím jiným dle připomínek v anketě, chybí však konkrétní návrhy a zvláště pak příspěvky.

Otázka č. 6 - Kritické či moralizující články:

- necelá 2% čtenářů tyto články odmítá jako nevhodné, snižující kvalitu Poutníka
- 29% čtenářů i tyto články v Poutníku přijímá s respektem
- 22% čtenářů je považuje za nepříjemné, ale důležité
- 16% čtenářů tyto články v Poutníku nezaregistrovalo, resp. nepovažuje je za kritické či moralizující
- zbývajících 31% čtenářů považuje tuto rubriku za přiměřenou, popř. uvítají její rozšíření.

Zde je patrná velká rozmanitost až protichůdnost názorů a vkusu. Věřte, že je nelehké vytvořit bezvadný časopis.

Z Vašich připomínek k této otázce vyplývá, že nejoblíbenější autor, který je Vašimi hlasy preferován je pan farář.

Je to jistě dobré znamení je-li kněz ve farnosti oblíben, má-li autoritu a důvěru farníků, avšak zároveň musím připomenout (jak už bylo uvedeno v úvodníku 1.čísla rozšířeného Poutníka), že není možné, aby kněz, tak velké farnosti jako je naše, byl vedle své nelehké práce ještě organizátorem kultury a oddechu a pravidelným dopisovatelem (mimo jiných periodik) také Poutníka.

- Dále se v připomínkách objevují názory, že je nutné či důležité kritickými články upozorňovat na různé problémy a zlo kolem nás, které se nás denně dotýká a pro svou vytrvalost začíná být mnohdy přehlíženo.
- Další hlasy poukazují na zdůrazňování důležitosti nápravy mezilidských, zvláště pak rodinných vztahů.
- Důležitý je pro nás také postřeh, že kvalita či moralizace postrádá vyústění v naději a lásky plný přístup.

A protože to jsou velmi dobré a závažné připomínky, znovu volám ke spolupráci. Najde se v naší farnosti alespoň jeden člověk ochotný tyto připomínky zpracovat ve svých příspěvcích...?

Otázka č. 7 - Kvalita a věrohodnost článků v Poutníku:

- 4 čtenáři ji považují za slabou.

V jednom případě se objevuje dokonce přesvědčení, že autor uvedený pod článkem nemohl něco takového napsat. Opak je pravdou. Zmíněný článek (mimochodem dle mého názoru velmi dobrý cestopisný článek) je skutečně dílem podepsaného autora a zatím nevím o případu, kdyby tomu bylo v Poutníku jinak.

- 83% čtenářů hodnotí články jako dobré
- necelých 13% nevyhovují někteří autoři či témata

Opět si dovoluji drobnou poznámku: Za nevyhovujícího autora může nespokojený čtenář dosadit nejlépe sebe a nevhodné téma nahradit svým příspěvkem. Toto však není výpad vůči kritice, kterou jsme si v anketě vyžádali - naopak - toto je míněno jako výzva a naléhavá prosba!

Otázka č. 8 - Převzaté básně a citáty:

Lze konstatovat, že v 77% spokojených a souhlasných se pouhé 2 hlasy odmítavé naprosto ztrácí. 19% čtenářů je k těmto doplňkům tolerantních.

Z Vašich názorů:

- básně a citáty navozují atmosféru, jsou povzbuzující, každý týden může být jeden citát
- kdo nemá dostatek vlastních myšlenek, používá cizí

Zde mě zaujalo, jak důmyslně lze citátem odsuzovat citáty v Poutníku.

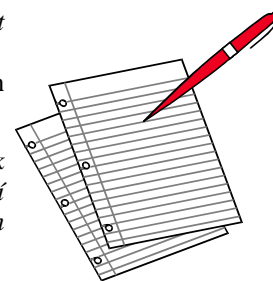
Další názory: - básně a citátů by nemělo být mnoho

- mělo by jich být víc

Záměrně řadím protichůdné názory z ankety vedle sebe, ať se poperou. Ale vás naši milí čtenáři chci naopak povzbudit v hledání kompromisu a nezbytné dávky tolerance v tom nejlepší smyslu slova.

Nashledanou v příštím čísle

(PeM)

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICE (6. ČÁST)

Řád řeholních kanovníků sv. Augustina - Augustiniáni kanovníci

Řád řeholních kanovníků sv. Augustina (CRV) vznikl ve 4. století. Sv. Eusebius a sv. Augustin sjednotili duchovní službu kleriků s řeholním životem. Když byl sv. Augustin povolán na biskupský stolec v Hippo, rozhodl se ve svém sídle shromáždit kleriky do kláštera. Předepsal jim kánony (pravidla): zřeknutí se veškerého osobního majetku, čistotu mravů, pokornou poslušnost a křesťanskou lásku. Lateránská synoda v r. 1059 a papež Řehoř VII. schválil řeholní život kanovníků. Jsou zakládány opatství a proboštství, kterým je svěčena služba ve farnostech. Pro pcectné, nemocné a postižené jsou zakládány domovy a špitály. Řád augustiniánů se rozšiřuje do Francie, Rakouska, Švýcarska a Holandska. Teprve v r. 1387 dochází k tomu, že se klerici augustiniáni zasvěcují Bohu věčnými sliby. První kanovníci přišli do Čech r. 1333 a pražský biskup Jan IV. z Dražic je uvedl do Roudnice. Karel IV. založil klášter augustiniánů v Praze na Karlově. Arcibiskup Arnošt z Pardubic založil kláštery v Jaroměři, Kladsku, Rokycanech, Sadské a v Třeboni. Dále byly založeny kláštery v Lanškrouně, Šternberku, Fulneku a v Prostějově. V r. 1951 byly kláštery násilně zrušeny. K obnovení řádu augustiniánů došlo až v červenci r. 1990.

Generálním představeným kongregace je generální probošt, který sídlí v Paringu, diecéze Řezno v SRN. Jednotlivé kláštery jsou samostatné právní celky v čele s proboštem. Má-li klášter méně jak 6 členů, jedná se o tzv. filiální klášter. Závažná rozhodnutí přijímá generální kapitula.

Řehole zůstává stálým základem kanovníckého života a jeho heslem je: „Žijeme zde mezi vámi a pro vás a naší touhou je, abychom jednou u Krista bez konce žili společně.“ Posláním řádu je přinášet Bohu obět chval, slavení liturgie, modlitba oficia a úcta k eucharistii spolu s lidmi. Dále je to pastorační služba ve farnostech, především v brněnské diecézi. Augustiniáni spravují poutní místo v Tuřanech.

Řeholním oděvem je bílá klerika s černým límcem. Chórovým oděvem je bílá klerika, rocheta a fialová mozeta.

Kandidát, žádající o přijetí, projde běžnou zkušební dobou asi 6 měsíců, kdy se má zjistit vytrvalost jeho rozhodnutí. Po skončení ročního noviciátu lze složit časné sliby na 3 roky. Po uplynutí této doby pak mohou následovat sliby věčné.

Kontaktní adresa:

Augustiniáni kanovníci
Klášter P. Marie v Trníně
Hanácká 11
Brno

620 00

(zpracoval js)

Služba lektorská - červenec 1998					
29.6.	Po	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ	19.00	sl. Minuthová	77
5.7.	Ne	14. neděle v mezidobí	8.00	sl. Vacková	197
			16.00	Hejlovi	232
12.7.	Ne	15. neděle v mezidobí	8.00	Dvořákovi	406
			16.00	Vašíčkovi	349
19.7.	Ne	16. neděle v mezidobí	8.00	p. Uhrová	229
			16.00	Severinovi	342
26.7.	Ne	17. neděle v mezidobí	8.00	p. Matoušková	305
			16.00	Faltusovi	356

VÝSLEDEK „KRABÍČKOVÉ“ POSTNÍ SBÍRKY V NAŠEM KOSTELE

V průběhu postní doby se podařilo, díky mnohým z Vás, nashromáždit v našem kostele do krabiček tyto věci pro charitu:

vystřižené známky z korespondence-
brýle-

1 krabice od bot + 2 krabičky od kostkového cukru

38 ks kompletních, 16 párů skel, obroučky a pouzdra

toaletní a hyg. potřeby-

1 krabička od tatranečků

pohledy čisté a použité-

1 velká krabice

peníze-

500,- Kč

Vše bylo odesláno dne 16.5.1998 Farní charitě v Pardubicích, která zajišťuje odeslání hmotné pomoci nemocným, potřebným a běžencům do Afriky, jejichž život je více jak bledý. I v Africe žijí naši bratři, chcete-li bližní bez rozdílu vyznání, kteří potřebují naši pomoc. A já Vám všem, kteří jste se podíleli na této charitativní pomoci jménem jejich i jménem svým upřímně děkuji „Pán Bůh zaplat!“

VI. Jansa

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Tak si myslím, že všichni už máte plnou hlavu prázdnin. Vždyť od jejich začátku nás dělí pouze dva dny. A pak - „hurá“ - na výlety, do přírody, na tábory, k babičkám na prázdniny. Rozprchnete se do nejrůznějších koutů načerpat nové síly, odpočinout si, něco nového si prohlédnout a poznat, zažít správná prázdninová dobrodružství. K tomu vám dnes nabízím jednu prázdninovou hru! Můžete se zapojit úplně všichni. Bude to jednoduché.

Protože nastává čas cestování, dostanete se do různých míst, kde budou zajímavé památky, hrady, zámky, ale také chrámy a kostely. Zkuste vstoupit do jejich ticha a pár slovy poděkovat našemu Pánu za prázdninové dny, za vše, co prožíváte. A ještě než odejdete všimněte si, komu je ten, či onen kostel nebo chrám zasvěcen. Pokud jste ještě moc malí, určitě vám rádi pomohou starší sourozenci, kamarádi nebo rodiče. Dobře si to zapamatujte nebo i napište. Protože, až se dostanete do našeho farního kostela v Dolní Čermné, budete mít na nástěnce (v zadní chodbičce) namalován obrázek kostela. Bude poskládán z jednotlivých stavebních kamenů. A vy můžete tato prázdná políčka vyplnit tak, že tam napíšete název kostela a místo, kde se nachází, kam jste se na svých cestách dostali.

(Ještě malou poznámku. Pokud třeba navštívíte jeden kostel vícekrát, tak samozřejmě napíšete jeho jméno pouze jednou. V případě, že několik z vás navštíví stejný kostel, tak pochopitelně se nám jeho název bude opakovat vícekrát, protože každý bude vepisovat sám za sebe.)

Budete tak vlastně po jednotlivých „kamenech“, ale všichni společně „stavět“ váš kostel.

Určitě bude zajímavé po prázdninách se podívat, zda se nám podařilo dokončit opravdu celou stavbu, kam všude jste se o prázdninách podívali a kde jste se setkali s naším Pánem.

Už se moc těším, jestli se vám to podaří.

(Otazníček)

PS. Zapojit se samozřejmě můžete i vy starší.

Pro starší:

K nadcházejícím dnům přelomu června a července se již tradičně pojí některá významná jména. Hned zítra si připomeneme slavnost svatého Petra a Pavla, apoštolů. V prvních červencových dnech se slaví svátek apoštola Tomáše (3.7.), svatého Prokopa (4.7.) a svatých Cyrila a Metoděje (5.7.). Loni jsme si v Poutníku na tomto místě připomněli krátkým úryvkem také svátek svaté Marie Gorettiové, mučednice (6.7.). Jistě si to mnozí z vás ještě dobře pamatují. Dnes bychom se zaměřili na svatého Cyrila a Metoděje. Co o nich víme ?

Byli to misionáři, narozeni v 9. století v Soluni. „Apoštoly Slovanů“ jsou tyto bratři nazýváni právě pro své zásluhy za uvedení křesťanství na Moravu.

Cyryl, vlastním jménem Konstantin, který jméno Cyril přijal až později v klášteře, a Metoděj ovládli slovanskou řeč a byli vysláni byzantským císařem kolem roku 860 k Černému moři, aby hlásali křesťanství mezi Slovanů. Roku 862 poslal císař Michal III. oba bratry na Moravu, neboť kníže Rostislav prosil o kněze mluvící slovansky.

Jako první věc zavedli Cyril a Metoděj slovanský jazyk do bohoslužby. Cyril k tomu dokonce vytvořil vlastní písmo („glagolici“) na základě řecké kurzívy a částečně arabštiny. Toto písmo pomocí 38 liter určovalo staroslověnský jazyk. Proto oba bratři patří k zakladatelům slovanského písemnictví.

Cyryl sám přeložil do staroslověnské evangelia a napsal k nim předmluvu, tzv. Proglas. V tomto díle pokračoval i Metoděj, který do staroslověnské přeložil životopisy církevních otců a založil překladatelskou školu, která roku 883 za dobu asi 8 měsíců přeložila celou Bibli kromě knih Makabejských.

Po několikaleté misijní činnosti na Moravě odcestovali bratři do Říma. Od papeže Hadriána dostali příslib, že bude slovanská řeč uznána za liturgickou. Cyryl za svého pobytu v Římě onemocněl a vstoupil do kláštera. Zanedlouho podlehl těžkému utrpení a zemřel 14.2. 869. Je pochován v Římě.

Metoděj byl jmenován arcibiskupem Panonie (území, které zahrnovalo dnešní východní Rakousko a západní Maďarsko a Moravu). Salcburský arcibiskup však pokládal toto území za své misijní pole a dal Metoděje na dva a půl roku uvěznit. Papež Jan Pavel VIII. jej roku 873 vysvobodil, potvrdil ho v úřadě arcibiskupa a potvrdil mu slovanský církevní jazyk. Metoděj zemřel 6. dubna 885. Pravděpodobně je pohřben ve svém katedrálním chrámu Panny Marie na Velehradě. Po jeho smrti zakázal papež Štěpán VI. roku 896 používat slovanský jazyk při bohoslužbě.

V České republice je 5. července slavena slavnost patronů Evropy a hlavních patronů Moravy.

Cyryl a Metoděj jsou znázorňováni rozmanitě. Skoro vždy jako biskupové, jednou v západním ornátě, jindy v ornátě východních biskupů. Jen pro zajímavost - pravděpodobně nejstarší znázornění nalezneme v Římě v kostele svatého Klimenta. Fresky pocházejí z 9. století a vznikly snad hned po smrti apoštolů.

Podle knihy Rok se svatými (Schauber, Schindler) zpracovala EJ

